

JORNADA MUNDIAL DELS AVIS I LA GENT GRAN

REFLEXIONS

«Jo mai no t'oblidaré»

La celebració de la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran és una oportunitat per a redescobrir que l'Església està cridada a ser mare de tots i que a qualsevol edat és possible descobrir-se sempre com a fills i filles de Déu. Que aquesta Jornada sigui, per tant, un estímul per a tothom, en particular per als més joves, i així reprendre el bell costum de visitar els propis avis, la gent gran de la família i també aquells que no reben cap visita. Porteu-los, juntament amb aquest missatge i la vostra presència, la proximitat i l'afecte del Papa. Feu-ho de manera que les paraules del profeta «Jo no m'oblidaria mai de tu» adquireixin la forma d'un encounter tendre i afectuós. «En una època que tendeix a accelerar i a fragmentar, la carn humana continua demanant ser cuidada i reconeguda per mans capaces de tendresa, per

ments atentes i bones paraules. La cultura digital multiplica les connexions i ofereix noves possibilitats d'encounter; tanmateix, el cor humà conserva una necessitat irrenunciable de proximitat» (Carta enc. *Magnifica humanitas*, 239).

L'Església coneix el sofriment dels seus fills més grans, sap bé que moltes vegades se'ls mira amb prejudicis i se'ls considera un pes; és sabedora que una economia centrada en el benefici afebleix les relacions familiars; sap que molta gent gran és abandonada pels fills obligats a migrar o, en alguns casos, a combatre a la guerra. Per cadascun d'aquests motius, s'alegra d'anunciar la promesa del Senyor: «Jo mai no t'oblidaré».

*Fragment del missatge
de la Jornada Mundial
dels Avis i de la Gent Gran.
26 de juliol de 2026*

Acomiadeu la gent...

Semblava la recomanació més assenyada, fins i tot era un imperatiu ètic indiscutible, pensant en el bé de la mateixa gent. La recomanació la feien els amics de Jesús quan s'adonaren que ja vesprejava i el mestre estava encara rodejat d'una gran gentada, tots en un lloc despoblat. (Mt 14,13-21). «Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar», encara concretaren plens de bona fe. El desconcert, però, deuria ser total en escoltar Jesús «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Desconcert comprensible per uns homes que només tenien cinc pans i dos peixos i els envoltaven més de cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada. Molt poc pa per a tantes boques i tanta gana.

Tots coneixem, més o menys, aquest passatge de l'Evangeli i tots sabem que la conversa de Jesús amb els seus amics no era una facècia irresponsable que tindria sortida a cop de miracle. Cap miracle de Jesús s'assembla

gens ni mica a un joc de mans de firaire.

El camí del miracle l'obra la compassió i la misericòrdia. «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos», digueren els deixebles amb rostre compungit. Era el que els quedava per sopar. Jesús no s'ho pensa dues vegades: «Porteu-me'ls». El que resta del relat ja ho sabem. Jesús prengué el pa, donà gràcies, el beneí, el partí i el feu repartir entre tots. És la praxis de Jesús i és el missatge que deixa als qui el volen seguir.

Les grans xifres, els discursos, no tenen fesomia. I el món global ens podria recordar la urgència de solucions globals: descobrir que «la gent» són persones i, millor encara, germans. Que és ben clar que tots anem al mateix vaixell i res ni ningú ens pot ser indiferent ni foraster. Que el gran miracle no el poden fer els qui tenen la clau del rebost, sinó cadascú de nosaltres quan ens sentim urgits per la bondat i la misericòrdia.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Jr 28,1-17 / Sl 118 / Mt 14,22-36]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeblla de Pau a Filips (s. I).

4. □ Dimarts [Jr 30,1-2.12-15.18-22 / Sl 101 / Mt 15,1-2.10-14]. Sant Joan M. Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Dimecres [Jr 31,1-7 / Sl: Jr 31 / Mt 15,21-28]. Dedicació de la Basílica de Santa Maria la Major; Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, del Vinyet, Eivissa, Remei...

6. □ Dijous [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / Sl 96 / Mt 17,1-9]. La Transfiguració del Senyor (lit. hores: pròpies de la festa). Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henares.

7. ■ Divendres [Na 2,1.3;3,1-3.6-7 / Sl: Dt 32 / Mt 16,24-28]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus 4 diques, màrtirs; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza, 1480 - Nàpols, 1547), prevere, fundador dels Teatins (CR, 1524).

8. □ Dissabte [Ha 1,12-2,4 / Sl 9 / Mt 17,14-20]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominics (OP) a Tolosa de Llen-

guadoc (1215) per combatre els albigesos.

9. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [1R 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), màrtir carmelitana, copatrona d'Europa; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida M. Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

Diumenge XVIII de durant l'any (A)

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor:

«Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

► Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell qui ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se'n anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar.» Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.» Jesús respongué: «Porteu-me'ls.» Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'erba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent.

Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-3)

Esto dice el Señor:

«Oíd, sedientos todos, acudid por agua; venid, también los que no tenéis dinero: comprad trigo y comed, venid y comprad, sin dinero y de balde, vino y leche. ¿Por qué gastar dinero en lo que no alimenta y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclinaid vuestro oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, las misericordias firmes hechas a David.»

► Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones. / Cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,35.37-39)

Hermanos:

¿Quién nos separará del amor de Cristo?, ¿la tribulación?, ¿la angustia?, ¿la persecución?, ¿el hambre?, ¿la desnudez?, ¿el peligro?, ¿la espada? Pero en todo esto vencemos de sobra gracias a aquel que nos ha amado. Pues estoy convencido de que ni muerte, ni vida, ni ángeles, ni principados, ni presente, ni futuro, ni potencias, ni altura, ni profundidad, ni otra criatura podrá separarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, Señor nuestro.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo, al enterarse Jesús de la muerte de Juan Bautista se marchó de allí en barca, a solas, a un lugar desierto.

Cuando la gente lo supo, lo siguió por tierra desde los poblados. Al desembarcar vio Jesús una multitud, se compadeció de ella y curó a los enfermos. Como se hizo tarde, se acercaron los discípulos a decirle: «Estamos en despoblado y es muy tarde, despide a la multitud para que vayan a las aldeas y se compren comida.» Jesús les replicó: «No hace falta que vayan, dadles vosotros de comer.» Ellos le replicaron: «Si aquí no tenemos más que cinco panes y dos peces.» Les dijo: «Traédmelos.» Mandó a la gente que se recostara en la hierba y, tomando los cinco panes y los dos peces, alzando la mirada al cielo, pronunció la bendición, partió los panes y se los dio a los discípulos; los discípulos se los dieron a la gente.

Comieron todos y se saciaron y recogieron doce cestos llenos de sobras. Comieron unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.

COMENTARI

«Donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent»

Moltes vegades a la vida ens costa de canviar els nostres projectes; suposa deixar la nostra comoditat per atendre a una altra o a unes altres persones. Però Jesús mostra una gran disponibilitat per atendre totes les persones ni que això suposi canviar els seus plans. Se'n anà a un lloc despoblat, no vol multituds; però quan desembarcà veié una gran gentada. Què farà? En passarà de llarg? Doncs, no; se'n compadí i curava els seus malalts. Però la cosa es complica perquè s'ha fet tard; és l'hora del sopar. Sembla lògica la paraula dels deixebles: *Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar.* Però Jesús no es desenten; al contrari, diu una frase que sembla impossible: *Doneu-los menjar vosaltres mateixos.* Al final del text se'ns diu que *eren uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.* Com alimentar tota aquesta gent? Doncs, posant en comú tot el que tenen: *Cinc pans i dos peixos.* I aquí és on el Senyor fa el miracle: *Prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent.* Jesús multiplica la poqueta dels cinc pans i dos peixos. La generositat dels qui els portaven va fer possible el miracle. Però la descripció de l'evangelista ja ens porta a pensar en l'Eucaristia: *Prengué el pa, alçà els ulls, digué la benedicció, els partí...* són les paraules que fem servir a l'Eucaristia. Aquest és el veritable aliment, el que realment necessitem en la nostra vida sense descurar l'aliment material necessari per a la vida del nostre cos. Isaïes en la primera lectura ens orientava en aquest sentit: *Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta...* Per això exhorta: *Veniu a mi, i us saciareu de vida.* Es tracta d'escoltar la paraula del Senyor, de seguir el seu camí: és la garantia d'una vida plena, la vida en Déu. Jesús ens convida a l'aliment del seu Cos però també a associar la fam dels nostres germans. Rebre el Crist vol dir tenir els mateixos sentiments de compassió del Senyor.